

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2025-12-12 Nr. 429-304
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėjas 2024 m. gruodžio 30 d. savo *Visa* mokėjimo kortele įsigijo 38 917,5 SEK vertės prekes (toliau – ginčijamas mokėjimas) iš lėšų gavėjo *Mio E-Handel Ab* (toliau – lėšų gavėjas arba prekybininkas).

2025 m. sausio 26 d. pareiškėjas pateikė prašymą bankui dėl lėšų grąžinimo procedūros inicijavimo (angl. *chargeback*). Jis nurodė, kad ginčijamą mokėjimą atliko norėdamas įsigyti baldus, tačiau jie niekada nebuvo pristatyti jo nurodytu adresu. Bankas pradėjo tyrimą ir pareikalavo prekybininko banko pateikti paaiškinimus.

2025 m. vasario 4 d. prekybininko mokėjimo paslaugų teikėjas bankui pateikė įrodymus, kuriais buvo pagrįstas ne tik prekių pristatymas sutartu laiku ir adresu (pagal GPS duomenis), tačiau ir prekių priėmimas pasirašant. Atsižvelgiant į tai ir vadovaujantis tarptautinės mokėjimo kortelių organizacijos *Visa* produktų ir paslaugų taisyklių vadovo (toliau – *Visa* taisyklės)¹ nustatytais reikalavimais, bankas atmetė pareiškėjo lėšų grąžinimo prašymą kaip nepagrįstą ir 2025 m. kovo 7 d. apie tai informavo pareiškėją.

2025 m. kovo 7 d. pareiškėjas, nesutikdamas su banko priimtu sprendimu, pateikė jam pretenziją. 2025 m. kovo 12 d. bankas pateikė pareiškėjui atsakymą, kuriuo atsisakė tenkinti jo reikalavimą dėl lėšų grąžinimo. Bankas paaiškino lėšų grąžinimo procedūros tvarką ir nurodė, kad prekybininko mokėjimo paslaugų teikėjo pateikti įrodymai aiškiai patvirtino prekių pristatymą, o juos gavus, bankas negalėjo tęsti lėšų grąžinimo procedūros, vadovaujantis *Visa* taisyklėmis.

Nesutikdamas su banko sprendimu, pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką dėl kilusio vartojimo ginčo nagrinėjimo. Pareiškėjas reikalavo įpareigoti banką iš naujo inicijuoti lėšų grąžinimo procedūrą ir atlyginti dėl ginčijamo mokėjimo patirtus nuostolius. Pareiškėjas nurodė, kad bankui teikė vaizdo medžiagą, kurioje galimai matosi, kad prekės nurodytu laiku nebuvo pristatytos, tačiau bankas šių duomenų nevertino. Pareiškėjas taip pat prašė atlyginti jo neturtinę žalą – už sugaištą laiką pildant kreipimuisi bankui ir Lietuvos bankui - įpareigoti banką kompensuoti 500 SEK pareiškėjui.

Bankas Lietuvos bankui pateiktame atsiliepime paaiškino, kad ginčo dėl ginčijamo mokėjimo autorizacijos ir tinkamo įvykdymo nėra. Pareiškėjo reikalavimo dėl lėšų grąžinimo proceso negali tenkinti, nes prekės pareiškėjui buvo pristatytos tinkamai. Bankas taip pat paaiškino, kad pareiškėjas vaizdo įrašą pateikė jau po ginčo išnagrinėjimo, tačiau bankas įvertino pateiktus duomenis, tačiau tai nepakeitė lėšų grąžinimo procedūros rezultato. Atsižvelgdamas į tai, bankas teigė, kad jam nekyla pareiga grąžinti pareiškėjui dėl ginčijamo mokėjimo prarastų lėšų, todėl prašė atmesti pareiškėjo reikalavimus.

K o n s t a t u o j a m a:

¹ <https://www.visaeurope.lu/content/dam/VCOM/download/about-visa/visa-rules-public.pdf>.

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, šalių ginčas kilo dėl banko atsisakymo tenkinti pareiškėjo pateiktą lėšų grąžinimo prašymą dėl ginčijamo mokėjimo pagal *Visa* taisykles.

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Nagrinėjamo ginčo atveju matyti, kad kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjas aiškiai ir nedviprasmiškai nurodė, kad siekė atlikti ginčijamą mokėjimą tam, kad įsigytų prekes iš lėšų gavėjo. Pareiškėjas neneigia davęs sutikimą atlikti ginčijamą mokėjimą, t. y. būtent jis inicijavo ginčijamą mokėjimą ir todėl lėšos buvo pervestos į lėšų gavėjo sąskaitą. Be to, pareiškėjas nei kreipimesi į banką, nei į Lietuvos banką neginčija fakto, jog ginčijamas mokėjimas buvo netinkamai įvykdytas. Taigi, galima daryti išvadą, kad dėl ginčijamo mokėjimo tinkamo autorizavimo ir įvykdymo tarp šalių ginčo nėra, todėl sprendime toliau nebus plačiau analizuojamos Mokėjimų įstatymo nuostatos, reglamentuojančios mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, ir ginčijamo mokėjimo autorizavimo ir įvykdymo aplinkybės, o ginčijamas mokėjimas laikytinas tinkamai autorizuotu ir įvykdytu.

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir banko kilusį ginčą bei pasisakyti dėl pareiškėjo keliamų reikalavimų pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar: 1) bankas laikytinas atsakingu už tai, kad ginčijamo mokėjimo suma nebuvo grąžinta pareiškėjui pagal Visa taisyklėse nustatytą lėšų grąžinimo procedūrą; 2) bankas turi pareigą sumokėti pareiškėjui 500 SEK dydžio kompensaciją.

1) Dėl lėšų grąžinimo procedūros taikymo pagal Visa taisykles

Vertinant pareiškėjo lėšų grąžinimo prašymo netenkinimo pagrįstumą, svarbu pažymėti, kad nei Lietuvos Respublikos, nei Europos Sąjungos teisės aktai neregamentuoja, kokiomis sąlygomis turi būti vykdoma lėšų grąžinimo pagal *Visa* taisyklės procedūra. Taigi, banko veiksmus, ginčijant *Visa* organizacijos prekės ženklo mokėjimo kortelėmis atliktas mokėjimo operacijas, reglamentuoja *Visa* taisyklės, kuriose nustatyti konkretūs lėšų grąžinimo procedūros taikymo atvejai ir tvarka.

Kaip matyti, *Visa* taisyklėse² yra nustatyta, kad mokėjimo kortelės leidėjas gali inicijuoti lėšų grąžinimo procedūrą ir (arba) kitus su ja susijusius veiksmus tik tada, kai mokėjimo kortele atlikta mokėjimo operacija ir (arba) mokėjimo kortelės turėtojo prašymas tenkina šiose taisyklėse nustatytus reikalavimus. Taigi, *Visa* organizacija ne tik suteikia bankui, kaip mokėjimo kortelės leidėjui, įgaliojimus vertinti ir spręsti, ar konkretaus mokėjimo kortelės turėtojo prašymas inicijuoti lėšų grąžinimo procedūrą atitinka *Visa* taisyklėse nustatytas sąlygas, bet ir nustato pareigą nepriimti ir (arba) netenkinti šių taisyklių reikalavimų neatitinkančių lėšų grąžinimo prašymų.

Savo prašymą grąžinti jam ginčijamo mokėjimo sumą pareiškėjas grindė šia *Visa* taisyklėse nustatyta ginčo sąlyga (angl. *Dispute Condition*): 13.1 „*Prekės / paslaugos negautos*“ (angl. *Merchandise / Services Not Received*)³.

Pagal *Visa* taisykles, autorizuota mokėjimo kortele atlikta mokėjimo operacija gali būti ginčijama minėtu pagrindu, jei prekybininkas atsisako arba negali pateikti prekės ar paslaugos, o kortelės turėtojas prieš tai bandė šį klausimą išspręsti tiesiogiai su pačiu prekybininku, tačiau to padaryti nepavyko.

Kompleksiškai vertinant šalių ginčui aktualias *Visa* taisyklių nuostatas, darytina išvada, kad tuo atveju, kai mokėjimo kortelės leidėjas (nagrinėjamu atveju bankas) *Visa* taisyklėse

² Pvz., *Visa* taisyklių 11.1.2 papunktyje nustatyta, kad: „An Issuer must not process invalid Disputes and must conduct an adequate due diligence review of the Dispute to ensure compliance with the Visa Rules.“

³ *Visa* taisyklių 11.10.2 papunktis.

nustatyta tvarka inicijuoja ginčą su prekybininku procedūrą ir prekybininkas pateikia įrodymus, kad prekės (paslaugos) buvo suteiktos sutartyje vietoje ir laiku, mokėjimo kortelės turėtojo prašymas grąžinti prekybininkui atliktos mokėjimo operacijos sumą tuo pagrindu, kad prekės (paslaugos) nebuvo gautos, laikytinas nepagrįstu.

Iš bylos duomenų matyti, kad bankas, gavęs pareiškėjo lėšų grąžinimo prašymą, *Visa* taisyklių nustatyta tvarka kreipėsi į lėšų gavėjo finansų įstaigą ir per ją gavo prekybininko paaiškinimus (atsikirtimus) dėl pareiškėjo prašymo. Šiuose paaiškinimuose lėšų gavėjas nurodė nesutinkantis su pareiškėjo prašymu ir teigė pateikęs pareiškėjui jo užsakytas prekes. Prekybininkas pateikė įrodymus, kuriais buvo pagrįstas ne tik prekių pristatymas sutartu laiku ir adresu (pagal GPS duomenis, telefono skambučio, kurio numeris pateiktas pareiškėjo prekių užsakyme, duomenis), bet ir prekių pristatymo – priėmimo dokumentų kopijas, kurios buvo pasirašytos. Remiantis šiais dokumentais, prekės buvo pristatytos 2025 m. sausio 14 d., t. y. 12 dienų iki pareiškėjo lėšų grąžinimo prašymo gavimo banke dienos. Minėtuose dokumentuose yra matomas ranka įrašytas parašas.

Įvertinęs pareiškėjo ir lėšų gavėjo paaiškinimus bei kitus duomenis, bankas nenustatė pagrindo laikyti pareiškėjo lėšų grąžinimo prašymo pagrįstu, nutraukė tolesnį ginčą su prekybininku procesą ir informavo pareiškėją, kad ginčijamo mokėjimo suma nebus grąžinta, nes lėšų gavėjas pateikė bankui prekių pristatymą pareiškėjui patvirtinančius įrodymus. Minėtus įrodymus bankas pateikė ir pačiam pareiškėjui.

Pareiškėjas nesutiko su prekybininko pateiktais įrodymais ir reikalavo, kad bankas tęstų ginčą su lėšų gavėju procedūrą. Pareiškėjas teigė, kad lėšų gavėjo pateiktuose dokumentuose esantis parašas nėra jo, tačiau niekaip nepagrindė šio teiginio. Pareiškėjas nurodė, kad prekės buvo pristatytos ne jam ir jis turi nuotraukas, jog jo kaimynas turi savo namuose būtent tuos baldus, kurie turėjo būti pristatyti pareiškėjui.

Kaip matyti, įvertinęs pareiškėjo papildomai pateiktus argumentus ir duomenis, bankas nepakeitė savo ankstesnės pozicijos ir, remdamasis lėšų gavėjo pateiktais rašytiniais įrodymais, ginčą su prekybininku proceso toliau netęsė. Būtent dėl to tarp šalių ir kilo ginčas.

Ginčo nagrinėjimo metu, teigdamas, kad ginčijamo mokėjimo lėšomis apmokėtos prekės jam nebuvo pristatytos, o prekybininko pateiktuose dokumentuose esantis parašas nėra jo, pareiškėjas šioms aplinkybėms pagrįsti nepateikė jokių objektyvių duomenų ar įrodymų.

Vien aplinkybė, kad pareiškėjas neigia, jog prekybininko pateiktuose dokumentuose pasirašė ne jis, savaime neįrodo nei to, jog lėšų gavėjo pateiktus dokumentus pasirašė ne pats pareiškėjas, nei to, kad pareiškėjas negavo prekių. Anaiptol, iš banko pateiktų duomenų matyti, kad nagrinėjamu atveju prekės buvo pristatytos į užsakymo metu nurodytą vietą, buvo skambinama užsakyme nurodytu telefono numeriu ir jos buvo atsiimtose.

Kaip nurodyta pirmiau, Ginčų nagrinėjimo taisyklių 44 punktą nustato, kad vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis, be kita ko, rungimosi principo. Šis principas reiškia, jog šalys turi ne tik teisę, bet ir pareigą pateikti įrodymus, pagrindžiančius jų nurodomas aplinkybes. Ginčas sprendžiamas atliekant pateiktų įrodymų vertinimą.

Pastebėtina, kad išvada dėl lėšų gavėjo pateiktuose dokumentuose esančio parašo galėtų būti daroma tik specialių techninių žinių turintiems asmenims atlikus rašysenos ekspertizę. Nagrinėjamu atveju kompetentingos institucijos ar kvalifikuoto specialisto išvada, patvirtinanti, kad lėšų gavėjo pateiktuose dokumentuose esantis parašas, kaip teigia pareiškėjas, yra suklastotas ar kad šiuos dokumentus pasirašė ne pareiškėjas, Lietuvos bankui nepateikta.

Kartu pažymėtina ir tai, kad, nors pareiškėjo keliama versija, jog lėšų gavėjo pateiktuose dokumentuose, apsimesdamas pareiškėju, pasirašė kitas asmuo, suponuoja galimą nusikalstamos veikos pareiškėjo atžvilgiu padarymą, duomenų, jog pareiškėjas būtų kreipęsis į teisėsaugos institucijas dėl galimo jo parašo klastojimo ir (arba) su tuo susijusių veiksmų, nėra pateikta.

Pareiškėjo nurodyta aplinkybė, jog jis turi vaizdo medžiagą, kurioje nesimato prekių pristatymo pareiškėjui, Lietuvos banko nuomone, taip pat nėra objektyvus ir pakankamas pagrindas teigti, jog prekės pareiškėjui nebuvo pristatytos. Duomenų, kad aptariamam atveju lėšų gavėjai būtų galiojęs imperatyvus reikalavimas, pagal kurį prekių įteikimas ir (arba) kitoks pristatymas klientams, įskaitant pareiškėją, turėtų būti papildomai fiksuojamas nuotrauka ir (arba) kita vaizdine (vizualine) forma, byloje neturima. *Visa* taisyklėse reikalavimo prekių pristatymo faktą privalomai pagrįsti pirmiau nurodyta forma taip pat nėra.

Pastebėtina, kad nors pareiškėjas Lietuvos bankui nurodė, jog bankas nevertino jo teiktų vaizdo įrašų ir todėl turėtų atnaujinti lėšų grąžinimo procedūrą, bankas su šiais jo teiginiais

nesutiko. Bankas paaiškino, kad vaizdo įrašą pareiškėjas pateikė jau po ginčo išnagrinėjimo, susirašinėjime pateikdamas išorines nuorodas, kurias atsidaryti bankas turi ribotas galimybes. Tačiau bankas nurodė, jog įvertino pateiktus duomenis, tačiau tai nepakeitė lėšų grąžinimo procedūros rezultato. Apie to priežastis pareiškėjas buvo informuotas gyvojo pokalbio metu bei pateikė tai patvirtinančius duomenis.

Įrodymų pakankamumo taisyklė civiliniame procese grindžiama vadinamąja tikėtinumo taisykle (tikimybių pusiausvyros principu). Kasacinio teismo jurisprudencijoje ne kartą pažymėta, kad įrodinėjimas civiliniame procese turi savo specifiką, – nenustatyta, kad išvadą apie tam tikrų faktų buvimą galima daryti tik tada, kai dėl jų egzistavimo absoliučiai nėra abejonių; išvadą apie faktų buvimą teismas civiliniame procese gali daryti ir tada, kai tam tikros abejonės dėl fakto buvimo išlieka, tačiau byloje esančių įrodymų visuma leidžia manyti esant labiau tikėtina atitinkamą faktą buvus, nei jo nebuvus⁴.

Pastebėtina, kad vertinant pareiškėjo vaizdo įrašą, bankas neturėjo galimybės, įrankių ir teisės įvertinti vaizdo įrašo patikimumą bei jo turinį ir įrodomąją galią lėšų gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo pateiktų rašytinių įrodymų, atitinkančių net keletą techninių *Visa* taisyklėse nustatytų kategorijų, atžvilgiu. Todėl, įvertinus byloje pateiktus duomenis, darytina išvada, kad bankas, pareiškėjo prašymu inicijavęs lėšų grąžinimo procedūrą, gavęs ir įvertinęs lėšų gavėjo pateiktus įrodymus, kurių pareiškėjas nepaneigė jokiais objektyviais duomenimis, neturėjo objektyvaus pagrindo abejoti šių įrodymų patikimumu ir pagrįstai jais rėmėsi, konstatuodamas, kad *Visa* taisyklių kontekste lėšų gavėjas laikytinas įrodžiusiu prekių pristatymo jų užsakyme nustatytomis sąlygomis faktą.

Atsižvelgiant į pirmiau nurodytas aplinkybes, banko ir pareiškėjo Lietuvos bankui pateiktą informaciją ir šalių ginčui nagrinėti aktualias *Visa* taisyklių nuostatas, pagrindo teigti, kad santykiuose su pareiškėju bankas netinkamai aiškino, laikėsi ir (arba) taikė *Visa* taisyklių nuostatas, Lietuvos bankas nenustatė. Atitinkamai pagrindo teigti, kad bankas galėtų būti laikomas atsakingu už tai, jog prekybininkas nesutiko grąžinti ir negrąžino pareiškėjui ginčijamo mokėjimo sumą ir (arba) jog bankas, neturėdamas objektyvių įrodymų, paneigiančių lėšų gavėjo pateiktų prekių pristatymo – atsiėmimo dokumentų autentiškumą ar tikrumą, vadovavosi šiais dokumentais ir aktualiomis *Visa* taisyklių nuostatomis priimdamas sprendimą netęsti tolesnio ginčo su lėšų gavėju proceso ir laikyti pareiškėjo reikalavimą grąžinti jam ginčijamo sumą nepagrįstu, taip pat nėra.

1. Dėl banko pareigos sumokėti pareiškėjui 500 SEK dydžio kompensaciją

Kaip matyti, pareiškėjo keliamas bankui reikalavimas sumokėti 500 SEK dydžio kompensaciją yra susijęs su galimu sutartinės civilinės atsakomybės bankui už tai, kaip pareiškėjas teigė, galimai nepagrįstą ginčijamo mokėjimo sumos pareiškėjui negrąžinimą ir dėl to pareiškėjo sugaištą laiką kreipimusi bankui ir Lietuvos bankui teikimui, taikymu.

Pagal civilinės atsakomybės sampratą, civilinė atsakomybė – tai turtinė prievolė, kurios viena šalis turi teisę reikalauti atlyginti nuostolius (žalą) ar sumokėti netesybas, o kita šalis privalo atlyginti padarytus nuostolius (žalą) ar sumokėti netesybas (Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.245 straipsnio 1 dalis). Civilinė atsakomybė atsiranda esant asmens, įpareigoto atlikti atitinkamus veiksmus ar nuo jų susilaikyti, neteisėtiems veiksams ar neveikimui, kaltei dėl šių neteisėtų veiksmų padarymo ar neveikimo, žalai ir priežastiniam ryšiui tarp veiksmų ar neveikimo ir atsiradusios žalos (CK 6.246–6.249 straipsniai)⁵. Kasacinis teismas savo praktikoje ne kartą yra pažymėjęs, kad sutartinei civilinei atsakomybei žalos (įskaitant negautas pajamas) atlyginimo forma (CK 6.245 straipsnio 3 dalis, 6.256 straipsnis) taikyti nepakanka sutarties neįvykdymo (pažeidimo) fakto – šio teisių gynimo būdo taikymas sietinas su dar trimis sąlygomis – žala (CK 6.249 straipsnis), priežastiniu neteisėtų veiksmų (sutarties pažeidimo) ir žalos ryšiu (CK 6.247 straipsnis) ir skolininko kalte (CK 6.248 straipsnis). Sutartinei civilinei atsakomybei taikyti yra būtinas šių sąlygų visetas – bent vienos sąlygos nebuvimas eliminuoja civilinės atsakomybės taikymo galimybę⁶.

Konstatavus, kad objektyvaus pagrindo laikyti banko atsisakymą grąžinti pareiškėjui ginčijamo mokėjimo sumą, kurios nepavyko atgauti iš lėšų gavėjos, nepagrįstu ir (arba)

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2008 m. rugpjūčio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-304/2008; 2009 m. kovo 16 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-101/2009 ir kt.

⁵ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2002 m. balandžio 15 d. nutartis, priimta civilinėje byloje UAB „Vasario koncernas“ v. Teisingumo ministerija, bylos Nr. 3K-3-600/2002.

⁶ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. balandžio 13 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-144-915/2018, 31 punktą.

neteisėtu nėra, darytina išvada, kad, remiantis pirmiau nurodytais sutartinės civilinės atsakomybės taikymo principais, pareiškėjo keliamas bankui reikalavimas, kurį jis siejo su neva teisėtu ginčijamo mokėjimo sumos jam negrąžinimu, t. y. reikalavimas sumokėti pareiškėjui papildomą piniginę kompensaciją, taip pat laikytinas nepagrįstu ir atmetinu.

Atsižvelgiant į tai, kad banko priimtas sprendimas *Visa* taisyklių pagrindu yra pagrįstas ir teisėtas, o ginčijamas mokėjimas buvo įvykdytas tinkamai, darytina išvada, kad bankas neturi pareigos pareiškėjui grąžinti ginčijamo mokėjimo lėšų, todėl pareiškėjo reikalavimai atmetini kaip nepagrįsti.

Į esminius šalių išdėstytus argumentus atsakyta, o kiti šalių nurodyti argumentai neturi esminės reikšmės sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą⁷.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

⁷ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.